

BIBLIOTECA
OMNIA
1775

ANTIQUITATUM
CHRISTIANARUM
INSTITUTIONES

NOVA METHODO

IN QUATUOR LIBROS TRIBUTÆ

AD USUM SEMINARII NEAPOLITANI

AUCTORE

JULIO LAURENTIO SELVAGIO

PRESBYTERO NEAPOLITANO

Et in eodem Seminario Juris Utriusque Antecessore.

EDITIO PRIMA PATAVINA, OMNI DILIGEN-
TIA ET CURA EMENDATA.

LIBRI I. PARS I.



PATAVII, MDCCLXXVI.

EX TYPOGRAPHIA SEMINARII.

Apud JOANNEM MANFRE.

SUPERIORUM PERMISSU.

ANTELOQUIUM.

I.



Christianarum Antiquitatum studium, majoribus olim nostris maxime excultum, deinde vero, occupante omnia barbarie, sensim neglectum, ac pene abjectum, ubi primum emerit e tenebris, tantum repente sui desiderium excitavit, ut nemo fuerit sacrarum scientiarum vel mediocriter cupidus, quin illico aliquo sibi inde degustandum existimaverit. Neque vero id immerito, aut temere factum dicet quicumque ejusce disciplinæ utilitatem, atque adeo in Re Christiana, ut par est, gerenda necessitatem perceptam animo habuerit. Enimvero indecorum plane, ac præposterum videtur id in Christiana doctrina, id est in Religionis negotio prætermitti, quod in ceteris liberalibus, profanisque disciplinis tradendis summa ope observari videmus.

II. Quot enim prisca, quot nostra hac ætate sapientes, doctissimi que viri non minimum operæ pretium sese facturos putarunt, h. aut Philosophiæ, aut Matheseos, aut alterius cujuscunque scientiæ Originibus investigandis adpellerent animum? Quot conscripta volumina? Quam docta illa & laboriosa? In his certe adcurate edocemur tum a quibus initiis singulæ arts, ac disciplinæ profectæ sint, tum quomodo creverint; donec ad eam quasi robustam maturitatem pervenerint, in qua nunc temporis conspiciuntur. Quam eo demum ventum est, ut quoties quispiam scientiarum sacris se initiandum tradit, non ante ei aditus pateat, quam earundem origines, atque antiquitates sedulo perceperit.

III. Atque id, quod hæcenus dixi, in superstitionis etiam diversarum gentium ritibus perscrutandis, haud secus ac in liberalibus disciplinis sollicitè, vel religiose observari satis constat. Pudet referre quibus, quantisque commentariis referta sint Bibliopolarum scrinia, quorum aliis antiqua Romanorum *Θίαισις*, aliis Græcorum, Phœnicum, Chaldæorum, atque Ægyptiorum vetus *Μυθολογία* pertexitur, atque ejusmodi jam inde a primis cujuscunque populi originibus repetuntur; ut illud mirari in præsentiarum subeat tot Christianis Divinæ Religionis splendore dignatis id studium jam pridem neglectum, ex quo mirum sane quantum splendoris, ac majestatis Religioni ipsi accedat.

IV. Nam quantum non adjumenti suppetit ornandis tuendisque Catholicæ fidei dogmatis ab penitiori Christianæ antiquitatis notitia? Quum earum pleraque tantam habeant cum sacra antiquitate conjunctionem, ut vix, aut ne vix quidem eadem novisse queas, nisi ultimam antiquitatem, id est veteres, qui tunc fuerunt mores, ritus, ac disciplinam mente, atque intelligentia complectaris. Profecto Salvator ipse, ut ab Patre missionis certum indicium perfidis Judæis proderet, eis, ut divinos antiqui sacri Fœderis Codices, ac veteres suo-

ALEXANDRI MARIE KALEPHATI

S. PRIMAT. ECCLES. BARIEN. CANONICI, REGIÛQUE
THEOLOGIE DOGMATICÆ MAGISTRI IN REGALI
NEAPO. ACADEMIA SS. SALVATORIS.

D E

JULII LAURENTII

S E L V A G I I

NEAPOLITANI SACERDOTIS VIRIQUE DOCTISSIMI
VITA, ET SCRIPTIS

C O M M E N T A R I U S.



D E
JULII LAURENTII SELVAGII
NEAPOLITANI SACERDOTIS VIRIQUE DOCTISSIMI
VITA, ET SCRIPTIS
COMMENTARIUS.

I. **Q**UÆ duæ res potissimum ex sapientum Virorum Historia maximam solent Litterariæ Reipublicæ asserere utilitatem, nomina nempe præclara, resque gestas addiscere eorum, per quos disciplinæ omnes feliciter exortæ inter homines, atque ad altiore in dies perfectionis gradum adductæ sunt; nec non exquirere disciplinarum earundem primordia & progressus, ut ita posterorum animi ad similia, & majora tentanda incensi, ac pro communi bono quibusdam quasi calcaribus

insigati excitentur: Hæ duæ res quoque me impulerunt (1), ut **JULII LAURENTII SELVAGII** viri clarissimi, atque pientissimi Sacerdotis, præsertim **INSTITUTIONUM ANTIQUITATUM CHRISTIANARUM** inter Catholicos Auctoris Primi, *commentarium* de vita, scriptisque ejus posteritati traderem.

II. Neapoli, felicissima illustrium ingeniorum altrice, ex *Philippo Selvagio*, & *Agatha Majella*, Parentibus honestissimis, hora XIV. matutina IV. Id. Augusti, die celeberrimo Romani (2) Archi-

Tom. I

b chi-

(1) *Angelus Fabronius*, Equestris Ordinis S. Stephani Prior, Pisanæque studiorum Universitati Præfatus, vir eruditissimus, mihiq; amicissimus, in Præfatione Primæ Decadis *Vitarum Italarum doctrina Excellentium* &c. scribit: „ Quod Vitas perscribam Italarum doctrina excellentium, qui sæculo XVIII. floruerunt, res profecto digna videbitur consideranti multum id conducere ad amplificandam Italiæ gloriam, & ad excitandam præclare exemplis posteritatem, ne ab eximia contestataque patrum, majorumque laude degeneret „ . Hoc idem propositum mihi in causa fuit, cur ego hujusce Amici in primis carissimi gesta posterorum memoriæ traderem. At non *Vitam*, non *Elogium*, sed *Commentarium* me scripturum promisi; ut ita quisque intelligat, me materiam impolitam adhuc & quandoque etiam minutam collegisse, unde *Vitam Selvagii* scribere, suisque decadibus inserere possit *Fabronius* noster. Aliud est parare ad Cœnam obsonia, aliud Cœnam dare.

(2) Non eo *Romanum* dico S. *Levitam* & *Martyrem Laurentium*, quia eum *Rome natum* pro



ANTIQUITATUM CHRISTIANARUM
 INSTITUTIONES
 LIBER I.

DE CHRISTIANIS GENERATIM, AC IN SPECIE DE CLERICIS,
 LAICIS, ET CATECHUMENIS.

TRia potissimum hominum genera in Ecclesia Christiana Veteres Patres agnovere, nimirum Ἱερωσύνη, Πιστὸς, & Κατηχουμένης, Praefectos, sive Clericos, Fideles, sive Laicos baptizatos, & Catechumenos. Ad rem Eusebius Demonstr. Euang. Lib. VII. cap. 2. Tres per singulas Ecclesias ordines. Unus eorum, qui praesunt, duo eorum, qui subiecti sunt: quum Ecclesiae Christi populus in duos ordines sit divisus, in eorum, qui credunt, & eorum, qui nondum ad lavacri regenerationem adsumti sunt. Haec igitur erit primus huius Libri comprehensio, & summa. Post pauca quaedam de primævis Christianis, exhibita proæmii loco, agemus 1. de Clericis, de quæ divino jure statuta Ecclesiastica Hierarchia. 2. De Laicis, eorumque prærogativis, communione, ac vivendi legibus. 3. De Catechumenis, eoque de il-

lorum gradibus, & institutione. Ac præcipue ad Clericos quod attinet, non modo superiores inferioresque eorum ordines, varia munera atque officia, quibus antiqua in Ecclesia functi sunt; verum & sacras eorumdem electiones, & ordinationes, privilegia, immunitates, ac reditus diligentius persequemur. Adhæc leges quoque, atque regulas, quas vitæ moribusque Clericorum adamussim regendis temperandisque, cum Sacræ Litteræ, tum veterum Conciliorum Canones præscripsere, non leviter attingemus. Faxit Deus, ut optatum ad finem opus hoc perducam, quod eo duntaxat consilio non illibenter adgressus sum, ut veterum Christianorum, ac maxime Clericorum fervore, ac impenso solidarum virtutum studio ob oculos legentium posito, aurei antiquæ Ecclesiæ mores, flagransque fidelium caritas non sine maxima divini cultus accessione reviviscerent,